

Til
Sagens interesserede
Martinus Instituts råd og
Martinus Instituts medarbejdere

Kære alle

Det er nu et år siden, at jeg måtte træffe en meget smertelig beslutning: Jeg måtte afbryde mit samarbejde med Martinus Institut. Da jeg kom på Martinus Institut for over 25 år siden, tog det lidt tid, inden jeg blev accepteret som det menneske, der ønskede at oversætte Martinus til spansk. Ud over at kende analyserne, havde jeg nogle kvalifikationer, der gjorde mig egnet til det, men det var ikke alle på Institutet, der viste mig tillid og tog imod mit tilbud med åbne arme. Det var en vanskelig tid, jeg spurgte mig selv, om det var indbildning, at jeg følte, at jeg skulle oversætte Martinus til spansk, eller om det var rigtigt, at jeg skulle gøre det.

Men efterhånden blev jeg godkendt, blev en del af medarbejdergruppen og var glad for at kunne bidrage med mit arbejde til udbredelsen af Martinus analyser til den spansktalende verden. Efter disse over 25 år (i 2017) var det lykkedes mig at have oversat *Livets Bog 1-7* samt en del anden litteratur til spansk. Jeg og nogle andre tog også initiativ til at udgive et spansk Kosmos inden for Martinus Instituts rammer, og allerede flere år forinden var der dannet mange kontakter til den spansktalende verden. Jeg følte, det var en opgave, jeg havde fået betroet, og jeg var glad for den. Arbejdet med oversættelserne og med de mange spansktalende kontakter gav mig også større indsigt i analyserne.

Men det var noget, der desværre måtte afbrydes for et år siden. Jeg blev ikke direkte ”fyret”, jeg blev bare indkaldt af rådet til en samtale. Jeg havde tidligere givet udtryk for, at der var nogle ting i forbindelse med Martinus Instituts måde at agere på, som jeg stillede spørgsmål ved. Desuden havde jeg haft et informations oplæg på Det Tredie Testamentets sommermøde-2017 i Odense om de spanske oversættelser og den nyligt udgivne LB7 på spansk. Dette blev betragtet af Martinus Institut som om, at jeg havde et engagement med undervisning inden for Fonden Det Tredie Testamente, hvilket ikke var tilfældet. På mødet skulle der drøftes mit fortsatte engagement på Martinus Institut.

Allerede under mødet med rådet besluttede jeg at trække mig tilbage fra alle mine aktiviteter på Martinus Institut, jeg følte slet ikke, jeg kunne overholde deres såkaldte ”loyalitet krav” (Retningslinjer for det frivillige arbejde vedtaget af rådet d. 22. oktober 2017), jeg ville dog arbejde videre med oversættelserne. Men jeg forstod ret hurtigt derefter, at det ikke kunne lade sig gøre, da arbejdet med oversættelserne skal foregå inden for Martinus Instituts rammer og efter deres udgivne tekster og anvisninger.

I løbet af det år, der er gået, har jeg gjort mig mange overvejelser omkring mit valg om at forlade samarbejdet med Martinus Institut og holde op med oversættelse af Martinus værk til spansk og om sagens situation lige nu. Det har ikke været et nemt år. Jeg har mistet både min bror og min mor, måske har det også hjulpet til, at jeg er blevet konfronteret på en speciel måde med livets alvor. Og nu føler jeg mig tilskyndet til at dele nogle af disse overvejelser med jer:

Det bedrøver mig at se splittelsen inden for Martinus sag.

I disse tider, hvor ”fake news” flourer, synes jeg, vi inden for sagen er blevet smittet af det. Der finder en retssag sted, og rådet påstår, at det er i Martinus ånd, og at han selv var involveret i flere retssager. Ifølge det, jeg er kommet frem til, er det kun en halv sandhed. Martinus var i et enkelt tilfælde indkaldt som nævning til en retssag, der intet havde med hans sag at gøre, og i en anden situation opstod der i Klint et banalt problem vedr. grænsepæle til en ejendom, der grænsede op til Martinus Centrets område. Til sidst blev sagen dog klaret uden dom, og spørgsmålet er desuden, om det var Martinus eller kun hans medarbejdere, der tog sig af det.

Og hvad der angår den verserende retssag, handler problemerne, som jeg har forstået, ikke blot om copyright men samtidigt, om Martinus Institut kan tillade sig at ændre Martinus værk og udgive det som "Det Tredje Testamente", og om alles ret til at kunne få værket, som det kom af Martinus hænder, altså uændret.

I kraft af mit arbejde med oversættelserne har jeg altid været interesseret i at vide, hvad Martinus udtaler i forbindelse med sit værk, og i de sidste måneder har jeg tænkt en del over disse udtalelser:

Både i den første udgave af *Samarbejdsstrukturen* af 1992 udgivet af Martinus Institut og i anden udgave, 1. oplag af 2003 udgivet af Borgens Forlag står i kapitel 13 om værket:

"Der må ikke uden Martinus' samtykke foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet."

Rådsmødereferat 13.01.76

"Hvis noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at jeg ikke er særlig belæst."

Samarbejdsudvalgsmøde 30.03.78

"Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f. eks invidid/individ), må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst. Denne mening blev klart tilkendegivet, efter at der var blevet fremlagt enkelte eksempler, hvor der fra forskellige sider havde været tvivl om rigtigheden. Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten. Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem, men han var helt sikker på, der kun kunne være tale om ganske enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken."

Rådsmødereferat 16.03.76

Alle tre citater er sat i begge udgaver af *Samarbejdsstrukturen* med almindelige skrifttyper, hvilket ifølge forordet til begge udgaver betyder, at det drejer sig om retningslinjer, som Martinus har været med til at vedtage, har godkendt eller som er citater af selve Martinus.

I udgaven af 1992 kan man læse følgende (også med almindelig skrifttype):

"Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse originaler må rettes."

Rådsmødereferat 30.03.76

Men dette citat mangler i udgaven af 2003!

Efter disse citater kan man læse i begge udgaver nogle tekster med kursivskrift, hvilket betyder, at de er udarbejdet af rådet/ er udtalelser af rådsmedlemmer.

I udgaven af 1992 har rådet udtalt følgende:

"Ved de enkelte steder i værkerne, hvor der er grund til at mene, der er fejl, kan rådet sætte en fodnote."

Rådet 1992

"Det er indgående drøftet, om der på grundlag af flere udtalelser af Martinus er grundlag for at ændre kursivskriften. — Det er vedtaget, at der ikke må ændres i kursivskriften i *Livets Bog* og normal heller ikke i de øvrige bøger. Dog skal der bruges ordinærskrift til symbolforklaringerne i det Evige verdensbillede. Sådan skal skrifttyperne også bruges på andre sprog."

Rådet 1992

Men rådets udtalelser i udgaven af 2003 er meget længere. Her skriver rådet bl.a. at efter Martinus bortgang har de drøftet "...efter hvilke retningslinjer den sproglige behandling af værkerne kan videreføres i fuld overensstemmelse med hans ønske og intentioner", og at Martinus "skelnede nøje mellem teksternes indhold på den ene side og den retskrivningsmæssige udformning på den anden side." Og at han "var således normalt meget modtagelig for hjælp med korrekturlæsning og retskrivning."

Det er kommentarer dateret i 1992, men de forekommer ikke i udgaven af 1992. Her burde faktisk advarselslamper lyse meget kraftigt!!!

Som det fremgår af det øvrige Martinus citat og af de retningslinjer, som Martinus har været med til at vedtage eller har godkendt:

Må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken.

Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser.

Hvorfor så ”den sproglige behandling af værkerne”?

Senere hen i teksten skriver rådet: ”Alle rettelser skal godkendes af rådet og dokumenteres for eftertiden på udførlige rettelser.”

Her har rådet overtaget Martinus rolle!!!

Ingen forfatter vil bryde sig om at få rettet i sine værker efter sin død. Det er en meget stor mangel på respekt. Og meget større endnu i forhold til Martinus, et indviet væsen med en indsigt i livets love og den åndelige verden, som ingen endnu har her på Jorden.

Desuden mener jeg, at Martinus Institutet har misforstået, hvad de fik overdraget af Martinus i hans gavebrev. Ophavsretten er en beskyttelsesret, som kun den, som frembringer værker, har til at disponere over værket. Ingen andre kan ændre værket. Ved moderniseringer, ændringer osv. skal der altid oplyses på en klar og tydelig måde, at det ikke er forfatterens originale værk, men noget andet forfattet af andre mennesker på basis af den oprindelige forfatters tekst.

Fra at være forvaltere af Martinus værk har rådet og andre medarbejdere på Martinus Institut gjort sig til medforfattere af et åndeligt værk, hvis indhold de ikke har forudsætninger for at forstå i sin helhed og dybde. At der **ikke må ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken** står i klar modsætning til, hvad rådet skriver i kapitel 13 (afsnit 3.6) af anden udgave, 1. oplæg af *Samarbejdsstrukturen*, som er blevet nævnt tidligere. Og uanset hvor mange rettelser, der vil dokumentere for eftertiden de foretagne rettelser, ligger problemet i, at læseren i dag får ”stene for brød”, når vedkommende køber en bog på Martinus Institut. En almindelig interesseret i værket tror, at den erhvervede bog er ”den rene vare”. Det vil tage lang tid, inden vedkommende finder ud af, at teksten er ændret, og at der findes rettelser. Det er desværre meget sandsynligt, at han/hun aldrig finder ud af det.

Det er også interessant at nævne den tilføjelse der forekommer i *Samarbejdsstrukturen* af 2003 under retningslinjer for oversættelser (13.8):

”Alle oversættelser fra dansk skal baseres på den seneste udgave autoriseret af Martinus Idealfond ...”

Det er en tilføjelse af rådet (kursiv) dateret 1992/2003. Ændringerne i Martinus værk var åbenbart allerede almindelig praksis i den periode.

Hvad angår Martinus arv, er der også problemer med artiklerne.

I sin tale i anledning af sin 85 års fødselsdag d. 10. august 1975 sagde Martinus:

”Hvad er Det Tredie Testamente?- Hvad er det for noget? - Det er der naturligvis mange, der ikke rigtigt forstår. Jeg må sige, Det Tredie Testamente det er alt det, jeg har skrevet. Hver eneste lille sætning, hver eneste lille analyse hører ind under Det Tredie Testamente. Der er ingenting, der er udenfor.”

Martinus skrev en del artikler i Kosmos, som senere blev udgivet som småbøger. Men flere af de artikler, som er udgivet i Kosmos efter Martinus bortgang, er foredrag overført fra bånd til skreven tekst. Dem har Martinus ikke direkte skrevet, ret forstået er de ikke en del af Det Tredie Testamente, men de er en gengivelse af Martinus udtalelser i forbindelse med hans analyser. De hører med til Martinus arv til os. Og i mit arbejde med oversættelserne har jeg kunnet konstatere ved flere artikler, at de ikke er en pålidelig gengivelse af, hvad Martinus har sagt.

Det er jo naturligt, at overførslen fra bånd til tekst vil medføre nogle omskrivninger og enkelte rettelser.

Martinus har jo selv sagt, at hans foredrag skulle videregives i skriftsprog. Men ved oversættelsen af artikler til spansk er jeg blevet forvirret flere gange, hvilket fik nogle af os i den spanske Kosmosredaktion til at lytte til nogle af de båndforedrag, som er blevet lavet til artikler.

Her stødte vi på flere ting, der var tale om:

- Mange omformuleringer

- En del udeladelser
- En del tilføjelser
- En del ombytninger af afsnit/rækkefølge i talen

Man blev efterladt med et forvirret indtryk. Man spurgte sig selv: Kan dette udgives som ”af Martinus”???

Hermed nogle af de artikler, hvor vi sammenlignede båndet med artiklen:

- Kristi genkomst (version A og B). Kosmos 8/1994 og 7/2008) – Hvorfor 2 versioner af meget forskellig længde???
- Om mig selv, min mission og dens betydning, Kosmos 3/1991
- Kristusprincippet, Kosmos 8/1991
- Kristendommens verdensepoke, Kosmos 3/2007
- Martinus 70-års fødselsdagstale, Kosmos 7/2012

Alle disse artikler er blevet bearbejdet af Ole Therkelsen og godkendt af rådet.

I 2015 udgav Martinus Institut retningslinjer for båndafskrifter. (Retningslinjer for udgivelse af Det Tredje Testamente – båndafskrifter, Martinus Institut, april 2015. www.martinus.dk, Værkets udgivelse).

Man spørger sig selv: Hvilke retningslinjer er så blevet brugt inden 2015?

I stedet for at omformulere, udelade, tilføje osv. var det så ikke mere respektfuldt over for Martinus og læserne at gengive foredraget i skriftsprog men uden yderligere ændringer?

I forbindelse med Martinus litteratur vil jeg til sidst nævne *Det evige Verdensbillede 5 og 6*, *Den Intellektualiserede Kristendom* og *Grand Kursus*, som er blevet udgivet for nylig.

Det evige Verdensbillede 5 og 6 og *Grand Kursus* er stort set blevet til på basis af båndafskrifter.

I henhold til Martinus tale i anledning af sin 85 års fødselsdag d. 10. august 1975 er Det Tredie Testamente alt det, han har skrevet. Kan disse værker så udgives som Det Tredje Testamente, som det er blevet gjort? Og set i lyset af den behandling, som der er foretaget af Martinus foredrag, kan der således stilles mange spørgsmål om pålideligheden af disse værker.

I forordet fra Martinus Institut til *Den Intellektualiserede Kristendom* står der, at bogen indeholder en samling af efterladte, uafsluttede Martinus manuskripter. I bund og grund ser det ud til at Martinus Institut har forsøgt at redigere disse manuskripter ved både tilføjelser og udeladelser af det originale manuskript til ”Det Tredie Testamente”.

Man får fornemmelsen af, at Martinus Institut er kommet ind i en ond cirkel, og at alt vedrørende udgivelserne virker meget rodet. Det ville klæde dem at acceptere, at de har fejlet. Det ville medføre positive reaktioner og respekt.

Kære Martinus Instituts rådsmedlemmer, jeg er overbevidst om, at hvis I ville acceptere, at I har fejlet og starte på en frisk og droppe den nuværende retssag, ville der være mange, der ville støtte jer og være glade for jeres beslutning.

I jeres sidste nyhed på Martinus Instituts hjemmeside udgiver I et Juridisk notat om ophavsretssag – risici ved manglende reaktion, underskrevet af jeres advokat d. 26. oktober 2018.

Det er forbløffende at læse følgende:

”... i forhold til tredjemand ville der være en praktisk risiko for, at disse forvekslede de ulovlige kopier med de autoriserede eksemplarer solgt af MI. Dette ville risikere at så tvivl om autenticiteten af de autoriserede eksemplarer og i øvrigt også udvande værdien af de autoriserede eksemplarer.”

Og længere hen i samme afsnit:

”I forhold til autenticiteten af værkerne er det væsentligt at være opmærksom på bestemmelsen i § 3, stk. 1, i MI's love, hvorefter MI er forpligtet til at ”Bevare Martinus samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side”.

Problemet er nemlig autenticiteten af Martinus Instituts autoriserede eksemplarer!

Året 2018 er ved at rinde ud, og verdenssituationen ser ret kaotisk ud. Mange lande er styret af mere eller mindre stærke diktatoriske tendenser. Det nylige valg af Bolsonaro i Brasilien viser klart den tendens, hvor vi befinder os lige nu. Martinus sags opgave er at pege fremad og ikke lade sig påvirke af de tendenser, der i dag hersker i samfundet, den er at vise den nye moral, alkærligheds moralen. Af og til forekommer det mig, at nogle af de holdninger og retningslinjer, der flourer i dag på Martinus Institut afspejler lidt af de diktatoriske tendenser, der omgiver os.

Jeg er selv født og opvokset under Francos diktatur og kan genkende visse træk. Og det bekymrer mig.

Kære Martinus Instituts medarbejdere, jeg har oplevet jeres reaktioner, når der er stillet spørgsmål eller ytre kritik til Martinus Instituts handlemåde. De fleste af jer ignorerer det. Men jeg vil tilskynde jer til at være mindre autoritetstro og mere kritiske og frem for alt mere åbne. Jeg må anerkende, at jeg også har haft den holdning, at være ukritisk, men efterhånden var der så meget, der var så påfaldende, at jeg var nødt til at undersøge tingene.

Vi lever i en sekulariseret verden, hvor man tager afstand fra alt, der kan minde om religion og kristendom. Og ofte får man indtryk af, at Martinus Institut rider også på den bølge.

Og hvad er der i vejen med religion? Religion kommer fra det latinske ord "religare", der betyder at forbinde, at forbinde det fysiske med det åndelige.

Og vedr. kristendommen skriver Martinus:

"Den virkelige kristendom er ikke slut, selvom den gamle kristendom nu er på retur". (Martinus, artiklen *Om mig selv, min mission og dens betydning*).

"Man tror jo, at kristendommen den er færdig på grund af det naive sprog, den bruger. Se, der er jo ikke noget i vejen med kristendommen. Kristendommen er i sig selv "den hellige ånd". Der er ikke noget andet, der er "den hellige ånd" end kristendommen. Men naturligvis er kristendommen ikke forklaret med Jesu forkyndelse. Han sagde jo selv: "Jeg har meget, meget mere at fortælle jer, men I kan ikke bære det nu, men Faderen - altså Guddommen - han skal sende den hellige ånd". Og det vil altså sige, den hellige ånd er den højeste visdom, den højeste videnskab. Den skal han sende til menneskene, og den skal fuldføre Kristi mission." (Martinus tale i anledning af hans 85 års fødselsdag, 10. august 1975).

"Det er blevet min opgave at klargøre en del af Kristi udtalelser i verdensbilledet. Det er fortsættelsen af Kristi lære, som han også selv kalder "Talsmanden, den Hellige Ånd" ". (Martinus, artiklen *Om mig selv, min mission og dens betydning*).

Og til sidst vil jeg sige, at jeg har følt mig tilskyndet til at dele mine overvejelser med jer. Men at det er vigtigt at huske, at det er Forsynet, der i sidste instans styrer og bestemmer, og at vi har det ofte vanskeligt med at forstå med vores lokale bevidsthed, hvorfor tingene sker på en bestemt måde. Men dette kan vi gøre: bede for sagen og forsøge at være tro mod Martinus anvisninger.

Martha Font

Herning d. 15 november 2018